

черенъ? — викна Савата съ престоренъ гласъ.

— А, бе, ще ти кажа азъ тебе бѣлъ ли съмъ, или черенъ, ами... — отвърна дѣдо. — Я излизайте по-скоро!

Савата се обърна къмъ начернения Коста и викна:

— Петкане! Гледай, къмъ острова иде корабъ! Ура! Спасени сме!

Дѣдо се слица. Въ другия жгълъ бѣха седнали въ едно корито и се мждрѣха Диньо и Асенъ. Диньо държеше една тржба отъ печка, която представляше параходенъ куминъ, а Асенъ гребѣше съ една дълга метла, като съ лопата на лодка.

— Бре, вие полудѣхте ли? — викна дѣдо. — Какви сж тия чудесии?...

— Играемъ на Робинзонъ, бе дѣдо! — обади се Коста арапинътъ.

— Я ги оставете тия робинзоновци-брамбазоновци! Скоро, приготвяйте се и стегнете Марка, че ще ходимъ на лозе! Забравихте ли, че ще брулимъ орѣха? Свети Симеонъ ще се сърди. Нали днесъ му е празникътъ?

— У-ра! — викна дружината и хукна да се приготвя.

Изведоха Марка отъ обора. Взеха една черга, човалъ, два пржта, кошни-